

még csak a nyoma sincs a korrupciónak. Ez fantasztikus dolog manapság!

– *Sokan mondják keresztény körökben, hogy a vállalkozás és a hit világa, a vallásosság valahogy nem fér meg egymással. Te hogy vagy ezzel?*

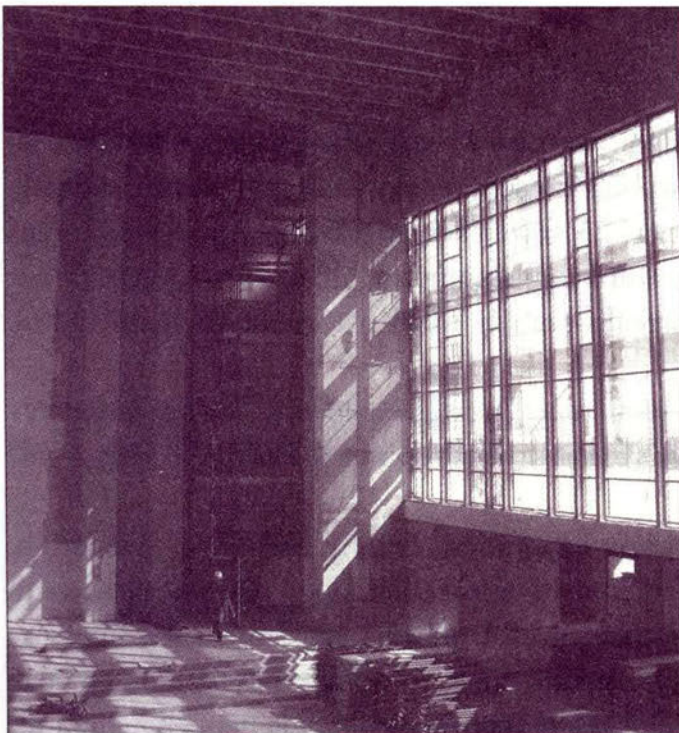
– Szerintem nagyszerűen megfér, mert egy lényeges megfontolás van, nevezetesen, hogy a vállalkozás az életnek nem a célja, hanem az eszköze. Az én életemnek hál' Istennek, vannak szép céljai, amiket már megfogalmaztak a nagyszüleim, szüleim, illetve a papunk a faluban. Én egyébként palóc vagyok, onnan származom. Az életcéljaimat megfogalmazták az őseim, a neveltetésem, a kultúrám, illetve a *Szentírás*. A céljaim rendben vannak: a szűkebb és a tágabb családom körül csoportosulnak, az életszentségek körül csoportosulnak. Igyekszem szép, értékes, értékteremtő életet élni. Ennek vannak egészen hétköznapi eszközei. Például kell enni, autót is kell tartani, sőt a feleségemnek szép ruhát is kell venni, és így tovább.

– *A vállalkozásod is eszköz számodra?*

– A vállalkozás nekem szigorúan eszköz. És hogyha eszköz, akkor ott kell tartani az eszközök szintjén, úgy kell bánni vele, mint egy háziállattal. A háziállatnak ott van a helye, ahol a háziállatnak, nem szabad befogadni a családba, az már deformitás lenne. A vállalkozásnak ott van a helye, amire való: használjuk az életünkhöz. Használjuk és nem azért élünk. Akkor remekül össze lehet egyeztetni a kereszténységgel, mert a kereszténység az egy hihetetlen magasrangú része az életnek, nem is azt mondom, hogy kereszténység, hanem maga az Isten, vagy az Úrnak való megfelelés. És az Úrtól mindig meg kell kérdezni, hogy na most mit is akarsz velem ebben a helyzetben. Például megkérdem Tőle, hogy ha engem ide szorítottál az építőiparba, mert hát én ehhez értek, akkor mit akarsz velem. Mindig az a válasz, hogy csináljam...

– *Vannak súlyos küzdelmeitek ebben a helyzetben, amiben a vállalkozások, az építőipar van?*

– Vannak küzdelmeink, tizennyolc éve folyamatos küzdelemben vagyunk. De a küzdelmeket is igyekszem messzebből

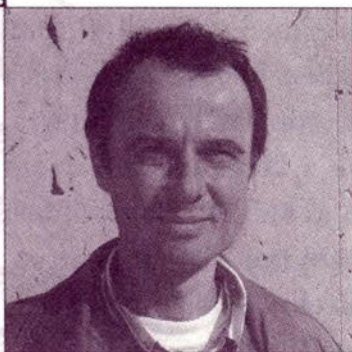

A BEÁRADÓ FÉNY.

nézni, akkor azt látom, hogy ezek is eszközei valaminek. Ha a küzdelem eszközzé válik, akkor egyből könnyű lesz. Nem nyom agyon. Az eszközre azt is mondhatod, hogy nem az életnek a közepe. Az életnek a közepét nem teheted félre, azt kell jól kitalálni, azt kell jól észrevenni, hogy az Úr mit akar az életed közepének? És ami meg nem a közepe, azzal meg el kell bánni. Mi is kezeljük a különböző nehézségeinket, a nehéz megbízókat, műszaki ellenőroket, a sok esetben nem logikus döntéseket. Ez a filozófiám.

Hittel építs!

– Holman Attilával, a Confactor Kft. vezetőjével beszélgetek. Ők építik az újjalotai templomot. A templom építtetője az Esztergom-budapesti egyházmegye. Maga az építkezés néhány hónapja kezdődött, lassan a befejezéséhez közeledik. 2008 szeptemberének végén beszélgetünk, folynak a burkolások, úgy tudom, hogy valamikor decemberben, karácsony körül lesz a templom átadása, felszentelése. A legelső kérdésem az lenne, hogy mit jelent ez a confactor szó a cégetek nevében?

– A confactor latin szó, azt jelenti, hogy építeni, csinálni, létrehozni. Tehát gyakorlatilag alkotni.

– Tehát már a nevetekben benne van a cég hitvallása. Titeket már régóta ismerlek, és sok kivitelező vállalattal, vagy építő céggel szemben ti egy családi vállalat vagytok, és mindig az ragadott meg, hogy ti szerettek építeni. Hogy van ez? Mik a gyökerei ennek az építő kedvnek?

– Sokféle foglalkozás vonzott, amikor annak ideje volt, átgondoltam, hogy tulajdonképpen az én családom mihez is ért, én mihez is értek? Rájöttem, hogy én kiskoromtól fogva gyakorlatilag mindig építkeztem. Édesapámék hatan voltak testvérek, és hát ugye mind a hatuk házát föl kellett építeni hétvégéről hétvégére, évről évre. Aztán ugyanezeket följújtani, meg átalakítani, tehát gyakorlatilag az én életem, amíg el nem szakadtam a faluból, építkezésekkel telt el. Én azért mentem a Műszaki Egyetem Építőmérnöki karára, hogy az építésnek az elméletét, illetve tudományos háttérét tanuljam meg, de magát az építkezést, annak a csinját-binját, a malterszagot, azt fölvettem Érsekvadkerten, ahonnan a családunk származik.

– Édesapád is kivitelező ember, ácsmester. A cégetek sok templomot, egyházi épületet épít, épített, ezeket láttam a kezetek között kinőni. Ezek komoly díjakat is nyertek, nemcsak a tervezés, hanem maga a kivitelezés is. Ez az, aminek kapcsán fölfedeztem, hogy mennyire igényesen és odaadóan csináljátok ezt. Kézenfekvő a kérdés: a templomok építéséhez szükség van-e hitre?

– Hitre először is az életben maradáshoz van szükség. Hit nélkül nem lehet elképzelni az embernek egy pillanatát sem. A huszadi századi ember ezt nem vallotta be magának, de a huszonegyedik századi majd rájön. Tehát a hit nem az építéshez szükséges, hanem az élethez magához, és ebből jut hit az építkezésekhez is.

– Hogy jutottatok ezekhez az egyházi megbízásokhoz?

– Mi most egy másfél milliárdos forgalmú cég vagyunk, ez egy közepméretű építőipari vállalkozás. Állandóan munkát kell szereznünk és a munkaszerzés nehéz kenyér. Mi az igényes, bonyolultabb, kényes épületek területére azért szorultunk, mert a nagy cégek hozzájutnak és ledarálják a nagy munkákat, a tömegszerű építkezést, és nem jut figyelmük a kisebbekre, az igényesebbekre, ők azzal nem bajlódnak, mert nem termel elég hasznot. Ezért gondoltuk, hogy mi majd azokkal bajlódunk, így szorultunk mi igazából a közepes, vagy a kisebb megbízások piacára. Az igényes piac egyik szegmense pedig a templomépítés. És ehhez hozzáteszem, hogy ezen a szűk területén az építési piacnak nincs korrupció. Ez minden egyháznál így van, csináltunk már az összes történelmi egyháznak épületet és azt bátran mondhatom, hogy

– *Ugyanakkor nagyon sok embernek munkát adtok, a felelősséged is elég nagy. Más építő cégekkel szemben, nektek sok saját emberetek is van. Emellett kiterjedt kapcsolatrendszerrel tudtok nagy és szép házakat építeni.*

– Már vagy tizedik éve ötven emberünk van, ezt a létszámot nem akarjuk, de nem is tudjuk növelni, így is meg tudunk felelni a piaci elvárásoknak. A többi részfeladatra alvállalkozóink vannak. Ennél a templomnál körülbelül folyamatosan száz embernek biztosan adunk munkát. Ez száz családot jelent, ez valóban fontos szempont a vállalkozásunkban. Az ötven saját emberünk, azt remélem, hogy biztonságban van. Legalábbis anyagi értelemben.

– *Nagyon sok eszközötök is van: állványok, gépek, egyebek. Hogyan alakult a cégetek ebből a szempontból?*

– Nullából kezdtük. Tudnék mondani ezzel kapcsolatban egy viccet. de nem mondom el.....

– *Ezek után el kell mondanod!*

– Na jó... Beszélget a német nemzet, a zsidó nemzet, meg a székely nemzet, hogy melyiküknek van régebbi történelmi emléke. Azt mondja a zsidó, hogy mi ezt a versenyt megnyertük, mert itt van ez a darab fa, ez a Noé bárkájából van. Erre azt mondja a német, hogy hohó, ezt mi nyertük meg, nekünk itt van ez az alma, Éva anyánk almája. Azt mondja erre a székely, hogy ezt biztosan mi nyertük, mert nekünk itt van ez a nagy semmi, amiből az Isten a világot teremtette... Tulajdonképpen mi is a semmiből, a nulláról kezdtük, nem privatizáltunk semmit, mint más cégek, amelyek jókor voltak jó helyen, hogy úgy mondjam... Mi spóroltunk, nem vettük, nem vesszük ki a cégből a pénzt, benntartjuk a megtermelt értéket és visszaforgatjuk. Annyit mindig kiveszünk, amennyire nekünk, a családnak szüksége van. Amit lehet, benntartunk a cégben, és ezt a pénzt eszközökre fordítjuk. A Széchenyi-terv keretében egy toronydaru árának ötven százalékát nyertük, ezt látod ezen az építkezésen is. Ezt nagyszerűen használjuk. Azóta viszont, amit nyertünk, azt visszaadtuk az államnak...

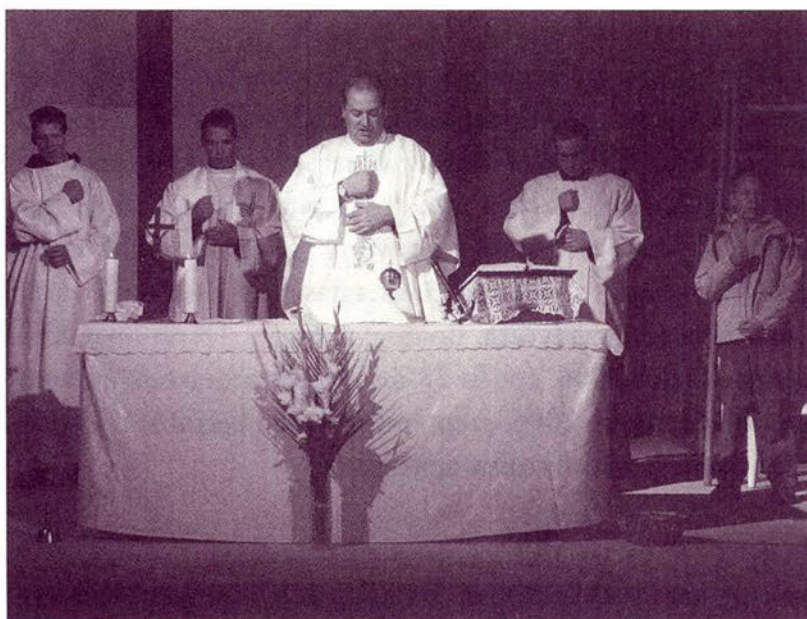
– *Hogyhogy?*

– Nem voltunk hajlandók igénybe venni, mert évi 15 százalékos forgalomnövekedéshez kötötték. Erre azt mondtuk, hogy köszönjük szépen, mi egy valóságos piacon vagyunk, nem a mesterséges piacon, itt nem lehet évi 15 százalékot növekedni. A mostani kurzus legelején volt egy 5 millió forintos pályázatunk egy alumínium ablakgyártó gépsorra, azt igénybe vettük. Utána viszont ezen új irreális szabály miatt a továbbiakat nem tudtuk igénybe venni.

– *Ez a templom, ami most épül, az újpalotai lakótelepen az egyetlen új középület, ami 35-40 éve megvalósul. Kialakult valamilyen kapcsolatotok az építés során a lakóteleppel? Hogy tekintesz a templomra és a környezetére?*

– Praktikusan a lakóteleppel egy passzív együttélési viszony alakult ki. Azt látjuk, hogy erősen figyelnek a környéken elhaladók, azt is érzékeljük, hogy nincs negatív, vagy ellenséges hangulat az épülettel kapcsolatban, inkább mintha szurkolnának némelyek, hogy épüljön fel ez a templom. Negatív élményünk nincs, de aktív kapcsolatunk sem alakult ki az itt élőkkel. Ez építési terület, ide nem engedhetünk

SZENTMISE.

a ház és meglátja, hogy mikor szűrődik be a napfény ezen a hatalmas üvegfelületen. Hihetetlen misztikus élmény lehet, ha esetleg arra az időre kerül a mise ideje. Nagy méltóság van az egész házban. Ha fel lesz szentelve, ez mindenképpen egy szakrális tér lesz, de maga az építészeti megjelenítés is eredményezi azt, hogy a szakralitáshoz közelebb tud férkőzni a templom és az itteni hívők is. Remélem, hogy hamar megszeretik ezt szép és modern épületet.

- *Ez nagyon jó végszó volt, különösen a reggeli mise időpontjával kapcsolatos megjegyzésed. Abogy én a te embereidet néztem, egy történet jutott eszembe, ezzel zárnám ezt a beszélgetést.*

„A középkorban épül a városban egy katedrális. Felkeresi egy „újságíró” az építkezést és faggatja a kőfaragókat, hogy mit csinálnak éppen? Az egyik mondja kissé mérgesen, hogy nem látja, ember, itt izzadok, egész nap ütöm-vágom ezt a követ, kell a pénz és kész. A másikat is megkérdezi, hogy maga mit csinál, miért csinálja? Az illető így válaszol: faragom a követ és a családomra gondolok, a sok éhes szájra, a feleségre, akik várnak haza. El kell tartanom őket. Megkérdezi a harmadikat: – Hát maga mit csinál? A válasz: – Jó-ember, nem látja? Katedrális építék!”

Azt hiszem, hogy rátok is ez utóbbi kőfaragó megjegyzése vonatkozik, ti tudjátok, érzitek, hogy templomot építetek. Úgy gondolom, hogy a te lelkületed, a család lelkülete ezt a folyamatot átérzi, ezzel a lelkülettel, hittel is épül ez a templom, nemcsak kővel, téglával, betonnal, meg csövekkel, festéssel, hanem benne van egy kultúra, egy lelkület, ami által az épület is és a közösség is könnyebben épül.

– *Köszönöm a beszélgetést.*

[LÁSZLÓ TAMÁS]